

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh

Kapitola třetí

Odjezd Dursleyových

Zvuk prásknutí dveří se ještě odrážel nad schody a hlas zaburácel: „Hej, ty!“

Přestože zkušenost z uplynulých šestnácti let nenechávala Harryho na pochybách, kdy ho jeho strýc volá, neodpověděl ihned. Stále nehybně sledoval úzký střepek, ve kterém, jak se domníval, na malou chvíličku zahlédl Brumbálovo oko. Teprve až jeho strýc zakřičel „Kluku!“, slezl Harry pomalu z postele a zamířil ke dveřím ložnice – s malou přestávkou, během níž uložil rozbité zrcadlo do batohu plného věcí, které si chtěl vzít sebou.

„Dal sis načas,“ zařval Vernon Dursley, když se Harry objevil na vrcholu schodiště. „Pojď dolů, chci si s tebou promluvit!“

Harry sešel po schodech, s rukou hluboko v kapse kalhot. Když se podíval do obýváku, naskytl se mu pohled na všechny tři Dursleyovi. Byli oblečeni na delší cestu. Strýc Vernon na sobě měl starý roztrhaný kabát a Dudley – Harryho mohutný, světlavý, svalnatý bratranec – byl ve své kožené bundě.

„Ano?“ zeptal se Harry.

„Sedni si,“ řekl strýc Vernon. Harry nadzvedl obočí. „Prosím,“ dodal strýc Vernon a trochu sebou trhnul, jako by ho to slovo zaškrábalo v krku.

Harry se posadil. Myslel si, že ví, co přijde. Jeho strýc začal rázovat po pokoji sem a tam. Teta Petúnie a Dudley ho sledovali s nervózním výrazem. Nakonec se jeho velká fialová tvář zkroutila soustředěním. Strýc Vernon se zastavil před Harrym a promluvil: „Změnil jsem názor.“

„Jaké překvapení,“ řekl Harry.

„Nech si ten tón...“ začala teta Petúnie pronikavým hlasem, ale Vernon Dursley mávnul rukou.

„Jsou to všechno nesmysly,“ řekl strýc Vernon a zíral na Harryho svýma prasečíma očkami.

„Rozhodl jsem se, že nebudu věřit ani slovu. Zůstaneme tady, nepůjdeme nikam.“

Harry se podíval na svého strýčka a cítil směsici vzteku a pobavení. Vernon Dursley měnil svůj názor během posledních čtyř týdnů každých dvacet čtyři hodin. Nakládá a zase vykládá auto při každé změně rozhodnutí. Harryho oblíbená chvíle nastala, když si Dudley při posledním balení přidal do kufru činky, strýc Vernon se ho pokusil naložit do auta a upadnul s výkřiky bolesti a s nadávkami.

„Podle tebe,“ řekl Vernon Dursley a navázal opět na svůj pochod po obýváku, „my – Petúnie, Dudley a já – jsme v nebezpečí. Ze strany... ze strany...“

„Někoho ‚mého druhu‘, co?“ doplnil Harry.

„No, já tomu nevěřím,“ vyjekl strýc Vernon a opět se zastavil u Harryho. „Byl jsem vzhůru celou noc a přemýšlel nad tím pořád dokola a myslím si, že je to spiknutí s cílem získat dům.“

„Dům?“ opakoval Harry. „Jaký dům?“

„Tento dům!“ vykřikl strýc Vernon a žíla na čele mu začala pulsovat. „Náš dům! Ceny domů v okolí letí nahoru! Chceš nás mít z cesty. Pak uděláš to svoje abra-ka-dabra a než se nadějeme, vlastnictví bude na tvoje jméno a...“

„Zbláznil ses?“ ptal se Harry. „Já už mám dům, co mi odkázal můj kmotr. Tak proč bych chtěl tenhle? Kvůli všem těm šťastným vzpomínkám?“

Nastalo ticho. Harry si pomyslel, že na strýce jeho argument nejspíš udělal dojem.

„Ty tvrdíš,“ řekl strýc Vernon a začal zase chodit sem a tam, „že ten lord Věco...?“

„Voldemort...“ přerušil ho Harry netrpělivě. „A už jsme o tom mluvili stokrát. To není tvrzení, je to

fakt. Brumbál vám to řekl loni a Kingsley a pan Weasley...“

Vernon Dursley vztekle pokrčil rameny a Harry si pomyslel, že se strýc pokusil odehnat vzpomínku na nečekanou návštěvu dvou dospělých čarodějů, ke které došlo v prvních dnech Harryho letních prázdnin. Příchod Kingsleyho Řetězáka a Arthura Wesleyho k jejich dveřím přivodil Dursleyovým nepříjemný šok. Harry chápal absurditu situace, že by mohlo být znovuobjevení pana Weasleyho, který už jednou poničil polovinu jejich obývacího, pro strýce Vernona příjemným překvapením.

„...Kingsley a pan Weasley to vysvětlili zrovna tak,“ tlačil na něj Harry nemilosrdně. „Jakmile mi bude sedmnáct, ochranné kouzlo, které mě dosud bránilo, bude zlomeno. A to ohrozí vás stejně jako mě. Řád si je jistý, že vás Voldemort napadne. Buď vás bude mučit, abyste mu řekli, kde jsem... a nebo vás vezme jako rukojmí v domnění, že vás pak přijdu zachránit.“

Pohledy Harryho a strýce Vernona se střetly. Harry si byl jist, že v té chvíli oba napadla stejná věc. Pak se strýc Vernon zase rozešel a Harry pokračoval: „Musíte se ukrýt a Řád chce pomoci. Nabízí vám silnou ochranu. Nejlepší, jaká existuje.“

Strýc Vernon nic neřekl a pokračoval ve svém pochodu. Slunce venku viselo nízko nad živými ploty a sekačka u sousedů zase utichla.

„Já myslel, že existuje Ministerstvo kouzel,“ pronesl Vernon Dursley náhle.

„Existuje,“ řekl Harry překvapeně.

„Tak proč nás neochrání oni? Zdá se mi, že jako nevinné oběti, jejichž jedinou vinou je ukrývání člověka před nebezpečím, si zasloužíme vládní ochranu.“

Harry se zasmál, nemohl si pomoci. Bylo to pro jeho strýčka tak typické, hledat ochranu u úřadů. A to dokonce i ve světě, který nesnášel a nevěřil mu.

„Slyšel jsi, co řekli pan Weasley a Kingsley,“ odpověděl Harry. „Myslíme si, že Ministerstvo bylo infiltrováno.“

Strýc Vernon došel zpátky ke krbu a oddechoval tak silně, že se mu mohutný černý knír vlnil po tváři soustředěním celé fialové.

„Tak dobře,“ řekl. Zastavil se opět u Harryho. „Tak dobře... řekněme, že přijmeme tu ochranu. Pořád nevím, proč nemůžeme mít toho chlapa Kingsleyho.“ Harry se pokusil nezvedat oči, ale šlo mu to jenom obtížně. I tahle otázka už padla mnohokrát.

„Jak jsem už řekl,“ procedil mezi zuby. „Kingsley chrání mudl... chci říct – vašeho premiéra.“

„Přesně tak – protože je nejlepší,“ řekl strýc Vernon a ukázal na televizní obrazovku. Dursleyovi zahlédli Kingsleyho ve zprávách, jak kráčí vedle mudlovského předsedy vlády, který byl na návštěvě nemocnice. To a Kingsleyova dovednost oblékat se jako mudlové – o jisté uklidňující konejšivosti jeho pomalého, hlubokého hlasu nemluvě – způsobilo, že Dursleyovi přijímali Kingsleyho způsobem, jakým na ně nepůsobil žádný jiný kouzelník. Je ovšem pravda, že ho nikdy neviděli s náušnicí.

„No, není zkrátka volný,“ řekl Harry. „Ale Hestia Jonesová a Daidalus Kopál jsou pro tuhle práci více než schopní...“

„Kdybychom mohli vidět jejich životopisy...“ začal strýc Vernon, ale Harry ztratil trpělivost.

Postavil se, vykročil ke strýci a sám ukázal na televizi.

„Ty nehody nejsou nehody – havárie, výbuchy a železniční neštěstí a to všechno, co se stalo od posledních zpráv. Lidé mizí a umírají a je za tím on – Voldemort. Říkám vám to pořád dokola, zabíjí mudly pro zábavu. Dokonce i ty mlhy. Působí je mozkomoři a pokud si nepamatujete, co jsou zač, zeptejte se svého syna!“

Dudleymu vylétly ruce k ústům. Jeho rodiče i Harry se na něj podívali, když je nechal zase klesnout a zeptal se: „Oni jich... je víc?“

„Víc?“ zasmál se Harry. „Myslíš víc než ti dva, co na nás zaútočili? Jistě, jsou jich stovky, tentokrát možná tisíce. Krmí se strachem a zoufalstvím...“

„Dobře, dobře,“ zaburácel Vernon Dursley. „Přesvědčil jsi nás...“

„To doufám,“ řekl Harry, „protože jakmile mi bude sedmnáct, tak všichni – smrtijedi, mozkomoři, možná dokonce i inferové – což jsou mrtvolky očarované temným čarodějem, budou schopni vás najít a určitě zaútočí. A pokud si pamatuješ, jak to dopadlo posledně, kdy ses snažil utéct čarodějům, řekl bych, že budeš souhlasit, že potřebujete pomoc.“

V nastalém tichu se zdálo, že v uších přítomných zazněla vzdálená ozvěna rány, kterou Hagrid prorazil vstupní dřevěné dveře. Teta Petúnie pohlédla na strýce Vernona, Dudley zíral na Harryho. Konečně strýc Vernon vyhrknul: „Ale co moje práce? A co Dudleyova škola? Tyhle věci zřejmě nic neznamenají pro bandu líných kouzelníků...“

„Copak to nechápeš?“ zvolal Harry. „Budou vás mučit a zabijí vás stejně jako moje rodiče!“

„Tati,“ řekl Dudley nahlas. „Tati, já půjdu s tím Řádem.“

„Dudleyi,“ řekl Harry, „poprvé ve svém životě mluvíš rozumně.“

Pochopil, že bitvu vyhrál. Pokud byl Dudley dostatečně vyděšený, aby přijal pomoc Řádu, tak se jeho rodiče také podřídí. Ani pomyslení, že by opustili svého Dudíka.

Harry mrknul na cestovní hodiny na krbové římse.

„Budou tu asi za pět minut,“ řekl, a když nikdo z Dursleyových neodpověděl, opustil místnost. Vyhlídka odloučení – a nejspíš trvalého – od své tety, strýčka a bratrance patřila k věcem, nad kterými dokázal přemýšlet s radostí, ale přesto ve vzduchu visela jistá trapnost.

Co říct jeden druhému na konci vzájemné šestnáctileté nevraživosti?

Po návratu do ložnice si Harry chvíli bezcílně pohrával s batohem, potom prostrčil pár sovích ořechů skrze mříže Hedvičiny klece. Dopadly na dno s tupým zaduněním. Hedvika si jich nevšímal.

„Už brzy odjízdíme, vážně brzy,“ řekl jí Harry. „A pak budeš moci zase létat.“

Zazněl zvonek u dveří. Harry zaváhal, ale vzápětí zamířil ven ze svého pokoje a sešel po schodech. Bylo by příliš očekávat, že se Hestie a Daidalus sami vypořádají s Dursleyovými.

„Harry Potter!“, zaskřípal vzrušený hlas, když Harry otevřel dveře. Malý mužík ve světle fialovém cylindru sebou máchnul v hluboké pokloně: „Je mi ctí, jako vždy!“

„Díky, Daidale,“ řekl Harry a vrhnul malý zahanbený úsměv směrem k tmavovlasé Hestii. „Je od vás moc hezké, že to děláte... Jsou támhle. Teta, strýček a bratranec...“

„Přeji vám dobrý den, příbuzní Harryho Pottera,“ pronesl Daidalus šťastně a vešel do obývacího pokoje. Dursleyovi ale moc šťastně nevypadali a Harry očekával, že zase změnili názor. Dudley se při spatření čaroděje a čarodějky skrčil vedle své matky.

„Vidím, že už máte sbaleno. Výtečné! Plán, jak už vám Harry řekl, je jednoduchý,“ řekl Daidalus, vytáhnul z pláště obrovské kapesní hodinky a zkoumal je. „Musíme odjet dříve než Harry, protože je tu riziko ohledně používání kouzel ve vašem domě. Harry je pořád nezletilý, takže by to Ministerstvu poskytlo záminku k jeho zatčení. Odjedeme asi deset mil, než se přeneseme na bezpečné místo, které jsme pro vás vybrali. Umíte řídit, předpokládám?“ zeptal se zdvořile strýce Vernona.

„Jestli umím...? Jistě, sakra, že umím řídit.“ vyprsknul strýc Vernon.

„To je od vás moc chytré, pane, moc chytré. Já osobně bych byl absolutně popletený ze všech těch knoflíků a klik,“ řekl Daidalus. Evidentně se domníval, že Vernonu Dursleyovi lichotí. Ten ale ztrácel víru v celý plán s každým slovem, které Daidalus pronesl.

„Ani neumí řídit,“ mumlal si pro sebe a jeho knír se silně vlnil, ale naštěstí ho Daidalus ani Hestie nezaslechli.

„Ty, Harry,“ pokračoval Daidalus, „tu počkáš na svůj dohled. Došlo k malé změně v uspořádání...“

„Jak to myslíte?“ přerušil ho hned Harry. „Domníval jsem se, že přijde Pošuk Moody a použijeme společný přenos?“

„Nejde to,“ řekla stručně Hestie. „Pošuk to vysvětlí.“

Dursleyovi, kteří tomu všemu naslouchali se vzrůstající nechápavostí na tvářích, vyskočili, když hlasitý hlas zapištěl: „Pospíchat!“ Harry se rozhlédl po pokoji, než si uvědomil, že hlas pocházel z Daidalových kapesních hodinek.

„Zcela správně, musíme se řídit velmi těsným rozvrhem,“ řekl Daidalus, kývnul na hodinky a vsunul je zpátky do svého pláště. „Chceme načasovat tvůj odchod z domu na stejnou dobu, kdy se tvoje rodina bude přenášet, Harry. Kouzlo se tedy zlomí ve chvíli, kdy všichni budete mířit do bezpečí,“ otočil se k Dursleyovým, „Takže máme všechno zabaleno a můžeme vyrazit?“

Nikdo mu neodpověděl. Strýc Vernon stále vyděšeně zíral na bouli v kapse Daidalova pláště.

„Možná bychom měli počkat venku v hale, zamumlala Hestie. Evidentně cítila, že by bylo netaktní zůstat v místnosti, když se budou Harry a Dursleyovi s láskou a možná i se slzami loučit.

„To není třeba,“ zamumlal Harry a strýc Vernon potřebu jakéhokoli vysvětlování zadusil hlasitým prohlášením: „No, tak sbohem, kluku.“

Máchl pravicí, aby Harrymu potřásl rukou, ale na poslední chvíli si to zřejmě rozmyslel, částečně sevřel ruku do pěsti a začal s ní pohybovat dopředu a dozadu, jako by to byl metronom.

„Připraven, Duddy?“ zeptala se Petúnie a puntičkářsky kontrolovala zapínání na své tašce, aby se pohledu na Harryho úplně vyhnula.

Dudley neodpověděl, ale stál tam s pootevřenými ústy a trochu Harrymu připomněl obra Gropa.

„Tak pojď,“ řekl strýc Vernon.

Už došel ke dveřím pokoje, když Dudley zamumlal, „Nerozumím tomu.“

„Čemu nerozumíš, miláčku?“ zeptala se Petúnie svého syna.

„Proč nejde s námi?“

Strýc Vernon a teta Petúnie ztuhli. Zírali na Dudleyho, jako by vyjádřil přání stát se baletkou.

„Co?“ zeptal se strýc Vernon hlasitě.

„Proč taky nejde s námi?“ zeptal se Dudley.“

„No, on... on nechce,“ řekl strýc Vernon, vrhl pohled na Harryho a dodal: „Nechceš, že ne?“

„Ani v nejmenším,“ potvrdil Harry.

„Tak vidíš,“ řekl strýc Vernon Dudleymu. „Tak pojď, at už jsme pryč.“

Vypochodoval z místnosti. Slyšeli, jak se otevírají přední dveře, ale Dudley se nepohnul a po pár váhavých krocích se zastavila i teta Petúnie.

„Co je?“ vyštěkl strýc Vernon, který se znovu objevil ve dveřích.

Zdalo se, že Dudley zápolí s myšlenkou, která byla příliš obtížná k vyslovení. Po pár chvílích zjevně bolestivého vnitřního boje řekl: „Ale kam půjde?“

Teta Petúnie a strýc Vernon se na sebe podívali. Bylo jasné, že je Dudley děsí. Hestie Jonesová prolomila ticho.

„Ale... vy přece určitě víte, kam půjde váš synovec?“ zeptala se s popleteným výrazem.

„Jistěže víme,“ řekl Vernon Dursley. „Bude někde s lidmi vašeho druhu, že ano? Správně, Dudley, jdi do auta, slyšel jsi, pospícháme.“

Vernon Dursley znovu zamířil k venkovním dveřím, ale Dudley za ním nešel.

Hestie vypadala pobouřeně: „S lidmi *vašeho* druhu?“ Harry už tuhle reakci viděl dřív. Čarodějové a čarodějky se zdáli být ohromeni faktem, že jeho blízcí příbuzní se tak málo zajímají o slavného Harryho Pottera.

„To je v pořádku,“ ujistil ji Harry, „To je jedno, vážně.“

„To je jedno?“ zopakovala Hestie značně silnějším hlasem. „Copak ti lidé nechápou, co jsi musel podstoupit? V jakém nebezpečí jsi? Výjimečné postavení, jaké máš v srdcích všech z anti-voldemortského hnutí?“

„Ehm, ne, nechápou,“ řekl Harry. „Myslí si, že jenom zabírám místo. Jsem na to vlastně celkem zvyklý...“

„Já si nemyslím, že zabíráš místo.“

Kdyby Harry neviděl, že se Dudleymu hýbou rty, nevěřil by tomu. Zíral na něj několik vteřin, než přijal za skutečnost, že to musel být jeho bratranec, kdo promluvil. Už jen pro to, že Dudley zrudnul. Harry se cítil trapně a zároveň ohromeně.

„No, ehm.. díky, Dudleyi.“

Chvíli se zdálo, že se Dudley opět pere s příliš náročnou myšlenkou, ale pak zamumlal: „Zachránils mi život.“

„Ne zcela,“ řekl Harry, „mozkomor by ti vzal duši, o tu mu šlo...“

Zvědavě svého bratrance sledoval. Během tohoto i minulého léta se spolu v podstatě nestýkali, protože Harry se vracel do Zobí ulice jenom nakrátko a zůstával co nejvíc ve svém pokoji. Jak si teď ale Harry uvědomil, ten šálek studeného čaje, na který šlápnul dnes ráno, možná vůbec nebyl pastí. I když byl docela dojatý, byl dost rád, že Dudley zřejmě vyčerpal svoji schopnost projevovat city. Poté, co ještě jednou nebo dvakrát otevřel pusou, upadl Dudley do zardělého mlčení.

Teta Petúnie propukla v pláč. Hestie Jonesová na ni vrhla schvalující pohled, který se změnil v pohoršení, když teta Petúnie vyběhla a objala Dudleyho a ne Harryho.

„Tak s-sladký Dudík...“, štkala do jeho masivního hrudníku. „Tak m-milý chlapec... popoděkoval...“

„Ale on vůbec nepoděkoval,“ řekla Hestie rozhořčeně. „Řekl jenom, že si myslí, že Harry nezabíral místo!“

„Jo, ale u Dudleyho je to jako ‚Miluju tě‘,“ poznamenal Harry, rozpolcený mezi zlostí a touhou se smát, zatímco teta Petúnie pokračovala v objímání Dudleyho, jako by právě zachránil Harryho z hořící budovy.

„Tak jedeme, nebo ne?“ zaburácel strýc Vernon, který se opět znovu objevil ve dveřích pokoje. „Já myslel, že se řídíme těsným rozvrhem!“

„Ano, ano, řídíme,“ řekl Daidalus Kopál, který všechny ty výměny zmateně sledoval a až teď se dal dohromady. „Opravdu musíme vyrazit, Harry.“

Poskočil dopředu a sevřel Harryho dlaň oběma rukama.

„Hodně štěstí. Doufám, že se znovu setkáme. Naděje kouzelnického světa leží na tvých bedrech.“

„Oh,“ řekl Harry, „Jistě. Díky.“

„Sbohem, Harry,“ řekla Hestie a také mu stiskla dlaň. „Budeme na tebe myslet.“

„Doufám, že je všechno v pořádku,“ řekl Harry a pohlédl na tetu Petúni a Dudleho.

„Jsem si jist, že z nás nakonec budou nejlepší kamarádi,“ řekl Kopál jemně a při odchodu z místnosti mával kloboukem. Hestie šla za ním.

Dudley se jemně vyprostil z matčina objetí a přišel k Harrymu, který musel potlačit nutkání pohrozit mu kouzly. Pak Dudley natáhnul svou velkou růžovou dlaň.

„Páni, Dudley,“ řekl Harry přes obnovené vzlyky tety Petúnie, „nenasáli do tebe mozkomoři jinou osobnost?“

„To nevím,“ zamumlal Dudley. „Nashle, Harry.“

„Jo...“ řekl Harry, popadl Dudleyho ruku a potřásl s ní. „Možná. Dej na sebe pozor, Velkej D.“

Dudley se skoro usmál a odvalil se z místnosti. Harry slyšel jeho těžké kroky na šterkové cestě a potom bouchnutí dveří auta.

Teta Petúnie se vzápětí s tváří zabořenou do svého kapesníku rozhlédla po místnosti. Zdálo se, že nečekala, že zůstane sama s Harrym. Rychle nacpala vlhký kapesník do kapsy, řekla „No... tak sbohem,“ a pochodovala ke dveřím, aniž by na Harryho pohlédla.

„Sbohem,“ odpověděl Harry.

Zastavila se a ohlédla. Na chvíli měl Harry podivný pocit, že mu chce něco říct. Vrhla na něj zvláštní rozechvělý pohled, ale pak krátce škubla hlavou a odspěchala z místnosti za svým manželem a synem.

Harry Potter and the Deathly Hallows

Přeložilo: Klubátko (c) 2007

Odpovědný redaktor: Plžoroh